

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν ἀγγεγραμμ., ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν
ἐκπαιδείας, καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΗΣ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐξάμηνος
δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσει διατριμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλην. ἐν γένει
δὲ ἑλλ. Κρατῶν σελήνια 10.

Ἐξέμνησι καὶ Τρίμηνισι ἀναλόγως.

ἩΚΔΙΔΕΥΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΗΒΩΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΘΗΣ - ΕΚΑΘΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΠΟΣ ΤΗΣ ΔΙΗΜΟΛΟΓΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδιῆσε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐβριολοῦ ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Ἐκδοτικόν.

Παρίοδος Β'.—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 17 Νομβρίου 1928

Ἔτος 506ν.—Ἀριθ. 51

Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» εἰσέρχεται εἰς τὸ 51ον τῆς ἔτος
καὶ γίνεται τακτικῶς ΔΩΔΕΚΑΣΕΛΙΔΗ. Ἡ δὲ συνδρομὴ τοῦ Ἐσωτερικοῦ αὐξάνει ὡς
ἑξῆς: Ἐτησίᾳ, δρ. 100. Ἐξάμηνι, δρ. 55. Τρίμηνι, δρ. 30. Τιμὴ φυλλαδίου, δρ. 2,50.
(Ἡ συνδρομὴ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μένει ἡ ἴδια.)

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Ἡθοφίατορῆμα ὑπὸ Vriquaull καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ἦρε λοιπὸν τὸν λόρδο καὶ βγγῆκαν
ἔξω, κι' ἡ Νταίτση κήγῃ νὰ τὴς περιμέ-
νει στὸ σπίτι τῆς κυρᾶ-Τζέννης.

Ἡ καλὴ γυναῖκα δὲν ἤξερε ποῖα ἀπ'
τὰ δυὸ αἰσθήματα ἐπικρατοῦσε μέσα στὴν
ψυχὴ τῆς. Ἡ χαρὰ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ
λόρδου, ἢ ἡ κόπῃ ποὺ θάχανε τὴν ἀγα-
πημένη «κόρη τῆς»; Σκέφθηκε ἄλλοις τὴς
τραγικῆς ὥρας, ποὺ εἶχε περάσει τὸ κο-
ρίτσι τὴς τελευταῖες αὐτὲς μέρες, καὶ τό-
τε πείσθηκε ὅτι ἕνας χωρισμὸς δὲν ἦταν
τίποτα μπροστὰ σ' ἑκείνης τὴς θλίψεως.

Ἡ Νταίτση ἔβαλε τὸ καλύτερὸ τῆς φέ-
ρεμα κι' ἡ Τζέννη τὴ βοηθοῦσε νὰ στο-
λιστεῖ. Ἴσως ἦταν ἡ τελευταία φορὰ
ποὺ ἔντυνε τὴν μικρὴ
τῆς Βιολέττα!

Καθὼς τὴ φιλοῦσε,
τὰ δάκρυα τὴν ἐπνίξαν.
Μὰ ἡ Νταίτση ἔβλεπε
τώρα τὸ μέλλον ρόδι-
νο κι' ὑπόσχεθηκε στὴ
θετὴ τῆς μητέρα, ὅτι δὲ
θὰ τὴν ἀφίνε πιά νὰ κα-
τοικεῖ μέσα στὴ σκο-
τεινὴ αὐτὴ φυλακὴ, ὅ-
που χόντεψαν νὰ πε-
θάνουν κι' οἱ δυὸ τους.
Ἐθὺς μόλις ὁ πατέρας
τῆς ἔπερνε πρὶω τὴν
περιουσίᾳ του, θὰ φώ-
ναζαν κοντὰ τους καὶ
τὸ θεῖο Θωμᾶ καὶ τὴ
θεῖα Τζέννη, καὶ δὲ θὰ
χωρίζονταν πιά ποτὲ
τους.

Ἡ Τζέννη δὲν εἶπε

τίποτα. Ἀπομέσα τῆς ἄλλῃς σκέφθηκε
ὅτι κι' αὐτὸ μπορούσε νὰ γίνει μιά μέρα.
Μήπως χιὰς ἀκόμη τόλμοσαν νὰ φαν-
ταστοῦν τὴ σημερινὴ τους εὐτυχία;

Ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον γύρισε μαζί μὲ
τὸ Θωμᾶ. Τώρα πιά ἦταν ἄλῳτελα ἐλευ-
θερος. Ἀποχαιρέτησε τὴ Τζέννη, ἀφοῦ
τὴν εὐχαρίστησε γιὰ τὴν ἀφοσίωσή τῆς
στὴν κόρη του, κι' ἡ Νταίτση φίλησε πολ-
λὲς φορὰς τὴ μητέρα τῆς καὶ τῆς εἶπε:

— Καλὴ ἀντάμωσι!

Ὁ Θωμᾶς τοὺς συνόδευσε ὡς τὴν πόρ-
τα, καὶ κεῖ τοὺς ἀποχαιρέτησε κρύβον-
τας τὴ συγκίνησή του στὸ ψυχρὸ καὶ
σκληρὸ πρόσωπό του.

— Καλὴ ἀντάμωσι, θεεὶ Θωμᾶ! τοῦ
εἶπε ἡ Νταίτση.

Μὰ τότε ὁ γέρος δεσμοφύλακας δὲ
μπόρεσε νὰ βαστήξει τὰ δάκρυά του.

«Ἡ ἄρρωστη εἶχε καθήσει στὸ ντιβάνι, ...» (Σελ. 416, στ. α'.)

Πόσο τρυφερὴ ψυχὴ κρυβόταν κάτω ἀ-
πὸ τὸ αὐστηρὸ πρόσωπο τοῦ γέρου στρα-
τιωτικοῦ!

Τέλος ἡ βαρεὴ θύρα ἐκλείσε ἀπὸ πί-
σω τους, καὶ πατέρας καὶ κόρη βγγῆκαν
ἔξω κρατούμενοι ἀπ' τὸ χέρι καὶ μεθυ-
σμένοι ἀπὸ τὸν ἀέρα τῆς ἐλευθερίας.

Ἡ μέρα ἦταν ἡμορφὴ κι' ἕκαιμαν ἔ-
ναν περιπάτο στὴν ἄχθῃ τοῦ Τάμεση.

Μὰ ἐκεῖ ποὺ περνοῦσαν μπροστὰ σ'
ἕνα λαϊκὸ ἐστατόριο, ἡ Νταίτση ἐνοίωσε
ξαφνικὰ πὼς πεινοῦσε καὶ τὸ εἶπε χω-
ρίζοντ' ἀντραπεῖ. Ὁ λόρδος χαμογέλασε.
Παραδέχονταν ὅτι ἡ κόρη του εἶχε δί-
κιο κι' ἦταν πολὺ πρακτικὸ κορίτσι.

Μπήκαν μέσα καὶ κάθισαν σ' ἕνα χω-
ριστὸ δωμάτιο, ἔπου τοὺς σερβίρισαν μιά
ὀμελέττα μὲ ζαμπόν.

Ἀρχίζε νὰ βραδυάζει, κι' ὁ λόρδος

Ἐρλιγκτον κοίταξε ἀ-
πὸ τὰ παράθυρα τὸν
Τάμεση καὶ τὸν φωτει-
νὸ οὐρανὸ... Στιγμὲς
στιγμὲς ρωτοῦσε τὸν ἑ-
αυτὸ του ἀν ἦταν αὐ-
τὸς ὁ ἴδιος ἐκεῖ-δά, μα-
ζὶ μὲ τὴν κορούλα του,
ἐλεύθερος ὡ' ἀναπνέει
τὸν ἀέρα τοῦ Θεοῦ.

Μέσα στὴς μεγάλες
χαρὲς, πάντα αἰσθάνε-
ται κανεὶς κάποια με-
λαγχολία. Ὁ λόρδος
ἄλλοστε δὲν εἶχε συ-
νέλθει ἀκόμη ἀπὸ τὴς
τόσες συγκινήσεις του.
Ἄλλὰ ἡ Νταίτση μλοῦ-
σε καὶ γελοῦσε γιὰ δυὸ,
καὶ τὸ γέμισμα αὐτὸ ποὺ
ἔπερναν μαζί, θὰ τοὺς
ἔμνε ἀξέχαστο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ο γαλιός φλόγκος

Ο λόρδος Έρλιγκτον βρήκε ένα προσωρινό άσυλο κι' αυτόν και για την κόρη του, στο σπίτι ενός γέροντος φίλου του που έμενε στο Λονδίνο. Είχε μεγάλη ανάγκη από τη φιλοξενία και τη χρηματική βοήθεια αυτού του φίλου, γιατί ο λόρδος Στάρλου δεν είχε κατορθώσει να πάρει δόλοκληρη τη χάρη. Είχε χαρισθεί ή ποινή του θανάτου, αλλά έμενε ή εξορία κι' ή δήμηση της περιοχής.

Πριν φύγει για τον τόπο της εξορίας του, πήρε την άδεια να πάει στη Σκωτία, όπου έμενε ή γυναίκα του, και να την τουλαλέσει :

Τότε μόνον έμαθε ή Νταϊζή την αρρώστια της μαιμάς της και τα δάκρυά της έτρεξαν ποτάμι, όταν ο πατέρας της της διηγήθηκε το τελευταίο του ταξίδι στο Λόκ-Λέβεν.

— Πατέρα! είπε ύστερα, άρχισε μέλις με ιδεί, δε θα ξαναβρεί το λογικό της!

Ο λόρδος κούνησε θλιβερά το κεφάλι.

— Ίσως είναι άργά τώρα πιά, κόρη μου, είπες. "Αγ σ" έβλεπε κέινον τον καιρό, ίσως ή συγκίνηση θάφερε μιά ευεργετική αντίδραση. Άλλά από τότε φυσικά έχεις αλλάξει αρκετά, Νταϊζή, κι' εγώ ό ίδιος, όταν σε είδα, συγκινήθηκα όχι γιατί σε πέρασα για τη Νταϊζή, αλλά γιατί μου θύμιζες τη μητέρα σου, όταν ήταν κόρη και την είδα για πρώτη φορά.

Η Νταϊζή έμεινε σκεπτική.

— Πατέρα! είπε ύστερα. "Ηθελα να ιδώ τη Μπέττη."

— Εύκολο είναι, παιδί μου. Θα την ιδής στο Λόκ-Λέβεν.

— Τότε, δε φύγομε γρήγορά, πατέρα!

Αυτή ήταν και του λόρδου ή επιθυμία, κι' έτσι το ταξίδι αυτό πραγματοποιήθηκε άμέσως, αφού άλλωστε ο καιρός τους ήταν μετριμνός.

Η καρδιά της Νταϊζής χτυπούσε δυνατά, όταν μπήκε στο σπίτι, όπου έμελλε να ξαναβρεί τη μητέρα της.

Σ' όλο το δρόμο δεν έπαυε να ρωτά τον πατέρα της για τη λαίδη Διάνα, και τώρα που έφτασαν στο τόπο, ή συγκίνηση της έκοβε τη λαλιά.

Αυτή τη φορά ό λόρδος Έρλιγκτον δε βρήκε δυσκολίες. Μόλις τον είδαν οι υπηρέτες, έτρεξαν νάνοιξουν διάπλατα τις πόρτες.

Οι πληροφορίες για την κατάσταση της άρρωστης ήταν πολύ καλές: Η μυλαίδη φαινόταν πολύ ευθυμότερη, αλλά και πολύ περισσότερο ταραγμένη, από την εποχή που την είχ' επισκεφθεί ό άντρας της.

Όταν έφυγε, περιπλανιόταν από κάμαρα σε κάμαρα, σε να ζητούσε κάποιον

και ρωτούσε «θα γυρίσει»: προσθέτοντας πάντα τις ίδιες αμετάβλητες λέξεις: «Αν γυρίσει, θα μου φέρει και τη Νταϊζή μου, μου τό υποσχεθήκε.»

Τά μάτια της κόρης γέμισαν δάκρυα όταν άκουσε τις ιστορίες αυτές, που της έδειχναν πόσο την λάτρευε ή μητέρα της.

— Πού είναι τώρα; -ρώτησε.

— Πάντα στο σαλόνι της μένει, αλλά αυτή τη στιγμή κοιμάται.

— Να μη την ξυπνήσουμε, είπε ό λόρδος Έρλιγκτον. Νταϊζή, κάμε υπομονή, θα την ιδείς άργότερα.

— Ναι, ναι, έχαμε ή Νταϊζή. "Άλωσητε κι' εγώ θέλω να ντυθώ, πριν την ιδώ. Υπάρχει κανένα δωμάτιο να κάμω την τουαλέττά μου;

Ο λόρδος άκουσε μ' έκπληξη τά λόγια αυτά από τό στόμα του φρόνιμου κοριτσιού του.

— Μήπως κι' έτσι δεν είσαι πολύ καλά; ρώτησε. Τι ανάγκη τώρα για τουαλέττας;

— Όχι, πατέρα! Δεν είμαι καλά έτσι. "Αφισέ με κι' έχω την ιδέα μου εγώ."

— Δότε ένα δωμάτιο στη Νταϊζή, είπε τότε ό λόρδος στην οικονόμο.

Εκείνη φώναζε μιά καμαριέρα: — "Οδηγήστε τη μυλαίδη στο πράσινο δωμάτιο, είπες. Η μυλαίδη θα χωρήσει τις ελλείψεις, αλλά δεν περιμένουμε την επίσκεψή της και δεν έχουμε κάμει καμμιά έτοιμασία. Άλλ' ως τό βράδυ, θα προσπαθήσουμε να κάμουμε ό,τι μπορούσαμε."

— Εύχαριστώ, μίστερες. Άλλά δε χρειάζονται και πολλά πράγματα, γιατί αυτό μη βασανίζετε άδικα.

Κι' ή Νταϊζή ακολουθήσε, ελαφρή και γρήγορη, την καμαριέρα. Εκείνη την οδήγησε στο πράσινο δωμάτιο, - ένα δωμάτιο ευρύχωρο κι' επίσημο, όπου κανείς δεν είχε κατοικήσει από χρόνια. Τότε ή Νταϊζή ζήτησε να της στείλουν τη Μπέττη.

Με πόση χαρά αντίκρισε ή Μπέττη τό παιδί, που άλλοτε τάποκοιμίζε στην άγκαλιά της και που τόσο είχε θρηνησει τό θάνατό του.

Τώρα ή Νταϊζή ήταν γεμάτη εὐδαιμονία: Μόλις είδε τη Μπέττη, ξύπνησαν όλες οι ανάμνησεις της και φίλησε με στοργή την παλιά γκουβερνάντα της, πνιγόντας την στις έρωτήσεις.

— Πες μου, της είπες στο τέλος, τι φορούσα τον καιρό που μ' έκλεψαν;

— Άσπρα φορούσατε, μυλαίδη. Πάντα άσπρα φορούσατε τότε, και γαλιότο φλόγκο στα μαλλιά. Είστε τότε αρκετά κοκετούλα και σας άρεσαν οι φλόγκοι στα μαλλιά. Μάλιστα θέλατε να μη τον βγάξετε μήτε τη νύχτα κι' έτσι τόν χάνατε όλη την ώρα. Και τότε τράχατε πίσω από τη μυλαίδη και φωνάζατε: — «Μαιμμά, έχασα πάλι τό φλόγκο μου!»

— Πάλι; "Ε, δεν έχει πιά άλλο φλόγκο» φώναζε ή μαμμά σας, τάχα θυμωμένη. "Άλλ' άμέσως σας έβγαζε άλλο φλόγκο στις μπούκλες σας."

— Είχα μπούκλες, Μπέττη!

— Ναι, είχατε θαυμάσιες μπούκλες και φυσικές. Η μαμμά σας τις έπαιζε με τό δάχτυλό της.

— Μπέττη! είπε τότε ή φίλη μας. Μπορείς να με χτενίσεις όπως χτενίζόμουνο τότε;

— Και βέβαια μπορώ, απάντησε ή Μπέττη χαμογελώντας, γιατί νόμισες πως ήταν κοριτσιάτικη ιδιοτροπία.

Έλυσε τά μαλλιά της Νταϊζής, που ήταν χτενισμένα σοβαρά, κι' οι μπούκλες εύθως έγιναν μονάχες τους. Η Μπέττη τίς χώρισε με μιά χωριάτρα στη μέση και τίς άπλωσε τριγύρω στ' άμορφο πρόσωπο. "Υστερα έδεσε στο πλάι έναν γαλιότο φλόγκο, κι' έχαμε μερικά βήματα πίσω για να κρίνει τό έργο της."

— Είστε σωστό άγγελοῦδι, χρυσή μου λαίδη, είπε. "Απαράλλαχτη ή μικρούλα Νταϊζή, που έβλεπα στο Χουάιτ-Γκέιτ πριν από δέκα χρόνια."

Η Νταϊζή κοιτάχτηκε στο μεγάλο παλιό καθρέφτη, που ήταν τοιάδα από την πολυκαρία, σαν τό νερό μιάς νεκρής λίμνης. Βέβαια, δε στεκόταν εκεί τόσην ώρα μόνο και μόνο από φιλαρέσκεια. Είχε τό σκοπό της ή φίλη μας.

Υστερα έθαλε την ήρωαιότερη άσπρη τουαλέττα της, τήν φόρεσε με τη βοήθεια της Μπέττης, και τέλος είπε:

— Τώρα μπορώ να πάω στη μαμμά. Μόλις κατέθηκε και την είδε ό πατέρα της, έμεινε μιά στιγμή άφωνος από την έκπληξη. Τό κορίτσι αυτό, που έβλεπε μπροστά του, τού φαινόταν ή ίδια, ή μικρούλα του Νταϊζή!

— Για τη μαμμά είν' όλ' αυτό! είπε αυτή με φωνή που έτρεμε λιγάκι.

Ο Θεός να δώσει να με γνωρίσει έτσι... Λοιπόν, πάμε, πατέρα!

Χωρίς νάπαντήση ό λόρδος την έπιασε από τό χέρι και την οδήγησε ήσυχα στο θερμοκήπιο όπου έμενε ή λαίδη Διάνα.

Πριν μπου, κοίταξαν άνάμεσα από τά τζάμια. Η λαίδη ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι της, με τά μάτια κλειστά, με τό πρόσωπο γαλήνιο και την άναπνοή κανονική.

— Μα τί κρατά στα χέρια της; ρώτησε ή Νταϊζή.

— Τό φλόγκο σου, χρυσή μου! Δεν τόν αφήνει ποτέ από κοντά της.

— Α, έχαμε ή κόρη, και με μιά γοργή κίνηση, έβγαλε από τά μαλλιά της την κορόλλα. "Αφισέ με να κάμω εγώ όπως ξέρω, πατέρα."

Με άπειρες προφυλάξεις άνοιξε την πόρτα, μπήκε μέσα και γονάτισε σ' ένα μαξιλάρι, πλάι στο κρεβάτι.

Μαζεύτηκε και ζάρωσε όσο μπορούσε, για να φαίνεται μικρούλα. Υστερα πήρε τό χέρι της μητέρας της, που κρεμόταν, και τό φίλησε με πάθος.

Με τάπαλό αυτό άγγεγμα, ό ελαφρός ύπνος της λαίδης Διάνας κόπηκε. Άνοιξε τά μάτια της κι' αντίκρισε κοντά στα πόδια της ένα αϊθέριο πλάσμα, ντυμένο κατάσπρα. Είθε πάνω στα γόνατά της ένα κοριτσιάτικο κεφάλι, με πλούσιες χρυσές μπούκλες. Είθε να την κοιτάζουνο δυο γλυκά γαλιανά μάτια, που ή άνάμνησή τους ήταν ριζωμένη βαθιά της, και τέλος άκουσε μιά τρυφερή φωνή—α, πόσο τρυφερή!— να της λέει:

— Μητέρα! Πάλι τόν έχασα τό φλόγκο μου!

Η Διάνα, μ' ένα απότομο κίνημα, κοίταξε τό φλόγκο, που κρατούσε στα χέρια της, κοίταξε ύστερα την κόρη της, και τότε της έφυγε μιά κραυγή και τινάχτηκε άπάνιο δρόμης.

— Νταϊζή! Νταϊζή! φώναζε.

— Μητέρα! απάντησε ή κόρη.

Την φλόγιζε ό πόθος να πέσει στην άγκαλιά της, αλλά δεν τόλμούσε, γιατί φοβόταν μήπως, όταν σηκώνόταν κι' έδειχνε τό άληθινό άνάστημά της, θα χανόταν εύθως ή σωτήρια αύταπάτη της μητέρας.

— Μητέρα! εγώ είμαι! ή μικρή σου Νταϊζούλα.

— Ναι, ή μικρή μου Νταϊζούλα! ξαναείπε ή δυστυχισμένη γυναίκα.

Η σπασιμωδική τρεμούλα του κορμιού της και τό πονεμένο της βλέμμα μαρτυρούσαν την υπεράνθρωπη διανοητική προσπάθεια, που την κούραζε εκκείνη τη στιγμή.

Υστερα τά μάτια της έψαξαν στον άντρα της, που παρακολουθούσε αυτή τη στιγμή.

— Γιώργο! φώναζε ξαφνικά και λιποθύμησε.

Όταν συνήλθε, βρισκόταν στην άγκαλιά του άντρα της και της κόρης της. Αυτή τη φορά όμως ή Νταϊζή δεν είχε ανάγκη να αλλάξει τη φορεσιά της και να παραστήσει τό μωρό. Η μητέρα της είχε ξαναβρεί τό λογικό της. Ο πέπλος που σκότιζε τη μνήμη της τόσα χρόνια, είχε σχιστεί ξαφνικά και δεν έμεναν τώρα παρά μόνο λίγα σημεία σκοτεινά, καθώς οι ελαφρές άχνες που σκεπάζουνο τόν ορίζοντα τίς αύγές του φθινοπώρου, πριν βγει ό ήλιος και φωτίσει. Μα ήταν φανερό πως γρήγορα θα διαλύονταν όλες οι σκοιές, και τό φως θα έλαμπε καθαρό μέσα στο νοῦ της πονεμένης μητέρας.

Η άρρωστη είχε καθίσει στο κρεβάτι της, άνάμεσα στο λόρδο και στη Νταϊζή, κρατώντας τά χέρια τους στα δικιά της. Τούξ έκανε πολλές έρωτήσεις, άλλ' απέφευγαν να της άπαντουνο, γιατί δεν έπρεπε να κουράζουνο τό αδύνατο μω-

λό της με καινούργιες έντυπίσεις.

— Χρυσή μου, έλεγε ό λόρδος, μην ζητάς να τά μάθης ελα-μαζί. Είμαστε κοντά σου, γερόι κι' οι δυο μας, και δε θα σάφισουμε πιά ποτέ. Δέ σου φτάνει αυτό για την ώρα;

— Δέ θα φύγετε ποτέ πιά; έλεγε μ' έναν παιδαίτικα τρόπο στη φωνή, σφίγγοντας νευρικά κοντά της τόν άντρα της και τη Νταϊζή. Δέ θα φύγετε ποτέ πιά;

— Σού τό υπόσχομαι, Διάνα!

— Καλά λοιπόν. Και γώ δε θα σας ζητήσω τίποτ' άλλο.

Άλλ' άμέσως άρχισε πάλι να κάνει χίλιες έρωτήσεις.

(Στο έρχόμενο τό τέλος)
ΜΙΚ Δ' ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ *

ΕΧΕΤΕ ΓΕΙΑ, ΒΟΥΝΑ ΜΟΥ...

Αυτή την άντικρινή ράχη την είχα στο στομάχι μου. Μουκρυβε τη μεγαλήτερη θεά του Κορινθιάκου απ' τη Μαμουσιά. Από τότε που την πρωτοείδα, έδω και τέσσερα χρόνια, αποφάσισα να την πατήσω. Να πάω στην άκρη της, να ιδώ κάτω από τά πόδια μου όλο τόν κόλπο. "Ηθελα κι' άλλο πράγμα στη ράχη. "Ηθελα να μυριστώ πεύκα, που ήταν άφθονα εκεί, και ρηταίνι, να θυμηθώ τόν ύμορφο πευκιά της πατρίδας μου, του Ξυλοκάστρου.

Και να λοιπόν σήμερα, 31 Οκτωβρίου, τ' άπόγευμα ήμουν ελεύθερος. Ήταν ένα από τά σπάνια φθινοπωρινά άπαγεύματα. Ο ούρανός καταξάστερος, λιονάδα περιφρήμη, φύλλο δεν κουνιόταν στα δένδρα, τά πλατάνια στις ρηματιές είχαν πάρει χαλκοπράσινο χρώμα, τά πεύκα πρασίνιζαν ύμορφοπλυμένα από τις τελευταίες βροχές.

— Εμπρός, θα πάω!

— Μα είναι μιάμιση ώρα ως την άκρη, μου λέγουν.

— Καλά. Μιάμιση ώρα να πάω και μιάμιση να γυρίσω, τρεις. Έχουμε τόσους ώρες ήμέρα άκόμη, μου μένει και μιά ώρα να χαζέψω.

Τό ραβδί μου και δρόμο.

Σε λίγο βρέθηκα μέσ' στα πεύκα. Η μυρωδιά τους μου θύμιζε τά παιδικά μου χρόνια, που έπαιζα στον πευκιά της πατρίδας μου. Τό ρηταίνι τους κάντιο, ή εύωδιά του βάλσαμο. Κυκλάμια πυκνά στόλιζαν τά σπλάχνα τών θάμνων, πουλιά κελαϊδούσαν την ύμορφιά, την ήσυχία της Φύσεως.

Έρμημά, ήσυχία.

Από μακριά άκούγονταν ή ζωή του χωριού, λάλημα πετεινών, κυπρί προβάτων, άλύχτισμα σκύλων, φωνή άνθρώπιου.

Χαζέδοντας έχαμα δύο ώρες να φτάσω στην άκρη της ράχης. Κάτω βράχος απότομος, και σε λίγη άπόσταση ό

Κορινθιάκος, ήσυχος και γυλιστερός σαν καθρέφτης. Καμμιά πνοή δεν τόν έρρυτίδωνε.

Στάθηκα κι' έβλεπα πέρα τη Ρούμελη, που την περπάτησα κοντά-κοντά πέντε χρόνια, και δάθε τό Μωρητά, που τόν περπάτησα άλλα πέντε χρόνια. Δέκα χρόνων ζωή στη μιά μεριά και την άλλη του Κορινθιάκου.

Τόσο αίσθημα σκορπισμένο σε κορφές βουνών, σε σκιερές λαγκαδιές, σε πυκνά δάση, σε κρυσταλλίνες βρύσες, σε χαρωπές άκρογυλιές.

Κάθε βουνοκορφή και μεγαλειά, κάθε δάσος και έμπνευση, κάθε ρημοκλήσι και έμβρη, κάθε άκρογυλιά και χαρά.

Και γύριζα τη ματιά μου κι' άγκάλιαζα και τις δυο μεριές του Κορινθιάκου, Ρούμελη και Μωρητά. Είναι ή τελευταία φορά που σας βλέπω έτσι από ψηλά όλα τ' άγαπητά μου μέρη. Σε λίγες μέρες φεύγω για την Κέρκυρα. Έκεί άλλα μέρη, άλλες ύμορφίες...

"Εχετε γειά, ψηλά βουνά, Γκιώνα και Παρνασσό, Βαρδούσια και Χελμέ, Τρίκορφο και Κλουβί. Δέν θα ξαναδώ τόν ήλιο απ' την ψηλή κορφή σας. Έχετε γειά, ύμορφα Τριζόνια και ύμορφη Φτέρρη, ένδοξοι Δελφοί και καταπράσινη Τέμενη. Ποιός ξέρει, αν θα ζήσω, να σας ξαναδώ!

Έξαιρετικά άπαχαιρετώ έσένα, Χελμέ μου, με τους ψηλούς γκρεμούς και τά παρθένα δάση σου. Δέν θα ξαναπιώ νερό από τά Μπλιζινά και την πηγή της Στυγός, δέν θ' άγναντέψω πιά σαν άετός από τη Νεραιδόβραχχη. Πάντοτε ήθελα ναμουν τσοπάνης στα πλάγια σου κι' όχι ύπάλληλος του Κράτους. Τώρα όμως που φεύγω, πιό πολύ τό ήθελα αυτό: ναρχόμουνα την άνοιξη με τόν "Αι-Γιώργη στις πλαγιές σου και στις κορφές σου, και ναφευγα τό χινόπωρο τόν "Αι-Δημήτηρ με τά πρώτα χιόνια.

Έχετε γειά, βουνά μου και πλαγιές, λαγκαδία και ποτάμια, βρυσούλες ξάστερες κι' άκρογυλιές μου χαρωπές...
Π Δ' ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΟΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ ΚΑΡΑΘΟΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΟΣ

Σκύλος καραθοσακισμένος Σ' έμο γιάλό βήθε ό καίμενος Πρώτη φορά του σε στριά, Λόκω μην ξέροντας θωριά. Σε λίγο βλέπει παραπέρα Τό γέρο-Λόκω... σαν πατέρα. Κι' έτσι τού λέει: «Πρώτη μέρα, Ναυαγιαμένος σε μιά ξέρα, Πατώ στριά σε κάλιο σιάνη Δέ με ρογιάζεις τού τσοπάνη; Δέν κάνει, φίλε μου, δέν κάνει. Ματί δυό... σκύλαροι να πάμε. Πάρε τό δρόμο εκείνον κι' έμε!»
ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΗΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΤΟΥ...

Αγαπητοί μου,

Από τα πρώτα-πρώτα διηγήματα που έχω γράψει, όταν ήμουν φοιτητής, είναι κείνο που επιγράφεται «Το παράθυρό του», και που μερικοί από σας θα το έχουν ίσως διαβάσει, γιατί το ξανατύπωσα μετά χρόνια στον Α' τόμο των «Διηγημάτων» μου. Πρόκειται για ένα νέο ποιητή, που χάνει την πηγή των εμπνεύσεών του, — το παράθυρο της κἀμαράς του με τη θαυμάσια θέα, — γιατί ο γείτονας, ο όμοιότυχος, σήκωσε το σπίτι του και το δόκλεισε. Το κακό ήταν αθεράπευτο. Γιατί αν ήθελε ο ποιητής να διατηρήσει το παράθυρό του κείνο και τη θέα του, έπρεπε να χύσει πολλά χρήματα, για να αγοράσει το πλαινό και να τ' αφήσει για πάντα χαμώδι. Αλλά τόσα χρήματα δεν είχε, ούτε αυτός ούτε ο πατέρας του. Κι' υποτάχθηκε. Την ημέρα που το γιατί, ανεβαίνοντας λίγο-λίγο, έφτασε πια σ' εκείνο το ύψος, ο ποιητής, με σπαραγμό, έγδυσε το παράθυρό του με τα χέρια του, — το έβγαλε τούς μπερντέδες, τὰ μπερντέδκια, τὰ τζάμια, τὰ παντζούρια, όλα, — και «παρέδωσε γυμνό τον αγαπημένο κατάδικό στους δημίους του»: στους μαστόρους, που το έφραξαν αλόπητα με τούβλα και με πηλό. Και τότε πλάκωσε την κἀμαρά του ένα σκοτάδι, που το αίστανθηκε ως τὰ βάθη της ψυχής...

Αιτιών αυτό το νεανικό διήγημα το είχα εμπνευσθεί τότε από ένα περιστατικό του πατρικού μου σπιτιού, στη Ζάκυνθο. Ο γείτονας μας σήκωσε το χαμώδι του και μάς έκλεισε εν' ανατολικό παράθυρο που λαμποφάνιζε, όχι την κἀμαρά μου, αλλά την είσοδο και τη σκάλα. Παραστάθηκαν στο θάνατο αυτού του παραθύρου. Το είδα γυμνό να παραδίδεται στους δημίους του. Παρακολούθησα τὸ φράξιμό του κι' είδα σιγά-σιγά την είσοδό μας να σκοτεινιάζει. Φαντάστηκα τότε πως ένα τέτοιο μπορούσε να πάθι και το ψηλό παράθυρο της κἀμαράς μου με τη θαυμάσια θέα, — το ζακυνθινό πανόραμα που τόσο με γοήτευε. Αιστάνθηκα με τη φαντασία όλο το σπαραγμό που θα αισθανόμουν, αν μου συνέβαινε τέτοιο δυστύχημα. Θάταν επίσης αθεράπευτο, γιατί κι' εγώ δεν θάχα χρήματα να αγοράσω το πλαινό. Και θάδλεπα τη σκληρή Πραγματικότητα να δρθώνεται αμείλικτη μπροστά στην ποίηση της ζωής μου, στις εμπνεύσεις μου και στα όνειρά μου, όπως αμδαίνει τόσες φορές. Είχα έτσι ένα πραγματικό γεγονός για βάση, είχα ἀκόμα ένα αίσθημα και μια ιδέα. Ο,τι χρειαζόταν για ένα διήγημα.

Κι' έγραψα «Το παράθυρό του». . . Αυτό όλα σας τὰ διηγήθηκα, όχι για να σας δείξω με τί τρόπο γράφεται ένα διήγημα, αλλά για να σας πω πως ό,τι δὲν έπαθα τότε στο πατρικό μου σπίτι, στη Ζάκυνθο, κινδυνεύω να τὸ πάθω έδω στην Αθήνα, στο σπίτι όπου κατοικώ εικοσιπέντε τώρα χρόνια. Όταν τὸ πιάσαμε, τὸ ἀπάνω πάτωμα αὐτοῦ τοῦ σπιτιού, τὸ δικό μου, ήταν ἀνοιχτὸ ἀπ' όλες τις μεριές. Είχε, που λέγε, «τέσσερις καιρούς», δηλαδή παράθυρα και πρὸς τὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντα, μεσημέρια, βοριά, ἀνατολή και δύση. Κι' ὅλ' αὐτὰ τὰ παράθυρα, — ἄφωνα τώρα τὸ φῶς και τὸν ἀέρα, που ἐμπάζαν, — ἐπειδὴ τὸ σπίτι είναι πολὺ ψηλό, εἶχαν και θαυμάσια θέα. Μπορούσα να «περιορῶ» ὅλη τὴν Αθήνα ἢ ὅλη τὴν Ἀττική. Τί Ἰμμηττός, τί Αἰγάλεως, τί Πεντέλη, τί Πάρνη, τί Φάληρα, τί Σαρωνικός, τί Ἀστεροσκοπεῖο, τί Λυκαβηττός, όλα, όλα μπροστά στα μάτια μου και κάτω! Και τ' ὠραιότερο ἀπ' ὅλα, τὸ παράθυρο τοῦ γραφείου μου: ένα πλαίσιο στην ὑπέρροχη ζωγραφία της Ἀκρόπολης με τὸν Παρθενώνα. «Νὰ ένα καθαυτὸ ἀθηναϊκὸ παράθυρο!» φώναζε μὰ μέρα ὁ κ. Ροήμης, ὁ γνωστός ζωγράφος. Κι' ἔστησε ἀνάκρου τὸ καθάλιτό του και τὸ ζωγράφησε. Θὰ τὸ εἶδατε ὅσοι ἔτυχε να πάτε τότε στὴν Ἐκθεσὴ του. Τὸ παράθυρο ἐκείνο με τὸς βυσσινίους μπερντέδες και τ' ἄσπρα μπερντέδκια με τις γκρόμες, που ἀνάμεσά τους, στο γαλάζιο φόντο, ξεχώριζε σὰν ὄνειρο «ὁ ἱερὸς βράχος με τ' ἀθάνατα ερείπια», ἦταν τὸ παράθυρό μου!

Αλλά στα εικοσιπέντε αὐτὰ χρόνια, πολλές και μεγάλες ἀλλαγές ἐγιναν στὸν κόσμο, στὴν Αθήνα και στὴ γειτονιά μου. Και πρώτα-πρώτα, κατὰ τὴ βοριά, ἐκεῖ πέρα, χύστηκαν ἑνα-δύ πανούφηλα σπίτια, που μοῦ σκέπασαν τὸ μισὸ Πάρνη και τὴ μισὴ Πεντέλη. Στ' ἀνατολικά, στο πλάι μας, ἐκεῖ που ἦταν πρώτα μὴ μάντρα, σηκώθηκε τὸ μεγάλο ξενοδοχείο και μάς ἐφραξε δυὸ ὠραιὰ παραθυράκια ἀπὸ τις κρεβατοκάμαρές μας — δυὸ ἀθώους αγαπημένους κατάδικους, που γυμνοὺς ἐπίσης τὸς παραδώσαμε στους δημίους τους... Τώρα ὁ ἀντικρινὸς μας, στα μεσημερινά, χύζει εν' ἄλλο πελώριο σπίτι, τρίπατο, ἐκεῖ που ἦταν πρὶν ἑνας ἰσόγειος φούρνος. Τὸ γιατί ἀνεβαίνει, ἀνεβαίνει. Και σὲ λίγο δὲν θὰ βλέπω πια οὔτε Φάληρα, οὔτε Ἀστεροσκοπεῖο, οὔτε Θησείο, οὔτε Φιλόπαπι (τὸν καιμένο!) κι' ἔτσι-ἔτσι οὔτε Ἀκρόπολη... Πάνε όλα! Δὲν μένει πια παρὰ τὸ δυτικὸ παραθυράκι τοῦ γραφείου μου, που βλέπει τὸν Πειραιά, τὸ Σαρωνικὸ, τὸν Αἰγάλεω

και τὸν Ἐλαφῶνα. Αὐτὸ και ἀπὸ, καθὼς μαθαίνω, σήμερ' αὔριο θὰ μοῦ τὸ φράξουν. Ὁ ἄλλος διπλάνος, ὁ ὁμοίότυχος, — πάντα ἢ ἴδια ἱστορία! — θὰ προσέση ἑνα πάτωμα στο χαμηλό του σπίτι...

Αλλά τί μπορῶ να κάμω; Και με τί δικαίωμα να παραπονεθῶ; Ἔτσι είναι! Ὅλα ἀλλάζουν, τίποτα δὲν μένει πάντα τὸ ἴδιο, οὔτε στὸν κόσμο, οὔτε στὴν Αθήνα, οὔτε στὴ γειτονιά μου. Ζωή, κίνηση, ἐξέλιξη, πρόοδος. Προπάντων σπινια. Σπινια καινούργια και πανούφηλα παντοῦ. Και παντοῦ λιγότερο φῶς ἀπὸ πρὶν, λιγότερος ἀέρας, λιγότερη θέα. — Ὅλο γυυδάρια ἀπὸ μπετόν-ἀρέ, — λιγότερα ὄνειρα, λιγότερη ὁμορφιά, λιγότερη ποίηση. Ὁ νέος ποιητής, που εἶδε μὰ μέρα να σηκώνεται μπρὸς του ἡ Πραγματικότης με τὴ μορφή ἑνὸς γκαπιού, και να τοῦ κλείνη τὴν πηγή των εμπνεύσεών του, — ἑνα παράθυρο με θαυμάσια θέα, — είναι αἰώνιος...

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΙΛΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ἀπὸ Ἰουλίου Βέγγ)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο!

Σὲ λίγο ἀκούσθηκε ἑνας τρομερὸς βρυχηθμός, κι' ἑνας μεγάλος μαύρος ὄγκος πήδησε μπροστά.

ἦταν μὴ πελώρια τίγρις!

Συγχρόνως ἀκούσθηκαν φωνές:

— «Βοήθεια!.. Βοήθεια!..»

Ὁ Μπριάν ἐγνώρισε τὴ φωνή τοῦ Δόνιφαν. Και πραγματικῶς ἦταν αὐτός.

Ὁ κακόμοιρος! Εἶχε ριχτεῖ χάμω ἀπὸ τὸ θηρίο, κι' ἐπάλαυθε μαζί του, χωρὶς να μπορῆ, στὴ θέση που ἦταν, να μεταχειρισθῆ τὰ ὄπλα του.

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ, ἐγνοεῖται, γινόταν ἐκεῖ κοντὰ στὴν κατασκήνωση των φυγάδων. Αὐτοὶ εἶχαν ἀνάψει τὴ φωτιά που εἶχε ἰδεῖ ὁ Μπριάν. Ὁ Οὐίλκοξ, που τὸν ζῦπνησαν οἱ φωνές τοῦ Δόνιφαν, εἶχε τρέξει με τὸ τουφέκι του. Και τὴ στιγμὴ ἐκείνη σημάδευε, ἑτοιμος να ρίξη.

— Μὴν πυροβολήσης! μὴ! φώναζε ὁ Μπριάν.

Γιατί ἀν ἔριχνε ἀπάνω στοῦ συμπλεγμα — «στὸ σωρὸ» που λέγε, — ἡ σφαῖρα μπορούσε να βρῆ εἴτε πὸν ἴδιο τὸν Δόνιφαν, εἴτε τὸν Μπριάν, που ὁ Οὐίλκοξ δὲν τὸν εἶχε ἰδεῖ ἀκόμα. Ἐπειτα ὑπῆρχε κι' ἄλλος λόγος να μὴν ἀκουσθῆ πυροβολισμός.

Συγχρόνως με τὸ πρόσταγμα του, ὁ ἀρχηγὸς ὄρμησε κατὰ τοῦ θηρίου, που ἀμέσως στράφηκε ἐναντίον του. Ἔτσι ὁ Δόνιφαν ἐλευθερώθηκε και ἔμπροσθεν να σηκωθῆ.

Ὁ Μπριάν πρόφτασε να παραμερίσῃ και, με μεγάλη ψυχραιμία και δύναμη, βόησε τὸ μαχαίρι του στο στήθος τοῦ

ἐχθροῦ. Ἡ τίγρις, θανάσιμα πληγωμένη, ἔπεσε. Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἔφθαναν ἀπὸ τὴν κατασκήνωση ὁ Οὐάπ και ὁ Κρός.

Αὐτὰ κι' ὁ νικητὴς ἦταν πληγωμένος. Ἀπὸ τὸν ὦμο του ἔτρεχε ἀφθονο αἷμα. Ἡ τίγρις εἶχε μπήξει ἐκεῖ τὰ φοβερὰ της νύχια...

— Πῶς βρέθηκες ἐδῶ, Μπριάν; τὸν ρώτησε ὁ Οὐίλκοξ.

— Θὰ τὸ μάθετε ἀργότερα, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν. Τώρα ἐλάτε, ἐλάτε!...

— Πῶς να σ' εὐχαριστήσω, Μπριάν; τοῦ εἶπε τότε κι' ὁ Δόνιφαν. Μοῦ ἔσωσε τὴ ζωὴ!

— Ἐκαμὰ ὅ,τι θὰ ἔκανες και σὺ, ἀν βρισκόσουν στὴ θέση μου, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ ἀρχηγός. Ἀς τάφήσουμε τῶρ' αὐτὰ κι' ἐλάτε μαζί μου, να φύγομε. Εἶναι ἀνάγκη! Κινδυνεύει ἡ ζωὴ σας, ὄχι μόνον ἀπὸ τίγρεις. Κι' ἦρθα να σας πάρω!

Ἄν και τὸ τραῦμα τοῦ Μπριάν δὲν ἦταν σοβαρὸ, χρειάστηκε να τοῦ τὸ δέσουν μ' ἑνα μαντήλι. Κι' ὄσον ὦρα τοῦ τὸ ἔδεσαν, τὸ γενναῖο παιδί τὸς διηγῆθηκε με λίγα λόγια τὰ σπουδαῖα που εἶχαν συμβεῖ.

Ἔτσι ὁ Δόνιφαν και Συντροφία ἔμαθαν πῶς οἱ ναυαγοὶ ἐκείνοι που εἶχαν ἰδεῖ και τὸς εἶχαν πάρει για νεκροὺς, δὲν τὸς σάρωσαν τὰ κύματα, παρὰ γύριζαν στο νησί ὀλοζώντανοι και — τὸ χειρότερο — πῶς ἦταν κακοῦργοι!

Ὅστε δὲν ὑπῆρχε πια ἀσφάλεια στὴ νῆσο Σαίρμάν. Γι' αὐτὸ ὁ Μπριάν εἶχε φωνάζει στὸν Οὐίλκοξ να μὴν πυροβολήσῃ. Δὲν ἐσώφερε νακούσουν τὸν πυροβολισμὸ οἱ κακοῦργοι και, ἀν ἦταν ἐκεῖ κοντὰ, να τρέξουν για να ἰδοῦν ποιοὶ εἶχαν πυροβολήσῃ. Και γι' αὐτὸ ὁ Μπριάν βρέθηκε στὴν ἀνάγκη να χτυπήσῃ τὸ θηρίο με τὸ μαχαίρι του κι' ὄχι με τὸ τουφέκι, ἐνῶ θὰ τοῦ ἦταν εὐκολώτατο να τοῦ φυτέψῃ μὴ σφαῖρα ἀπὸ κοντὰ κι' ἀπὸ πίσω, χωρὶς να ἐγγίξῃ τὸν Δόνιφαν, και ναποφύγῃ ἔτσι τὰ τρομερὰ νύχια που τοῦ σπάρραξαν τὸν ὦμο.

Ὁ Δόνιφαν τὸ συλλογίσθηκε αὐτὸ και συγκινήθηκε πολὺ. Δὲν ἔφθανε ὡς ἐκεῖ ἢ ἀλαζολεῖα του. Ἐτενε τὸ χέρι του στὸν Μπριάν και τοῦ εἶπε:

— ὦ, Μπριάν! Πόσο πια καλὸς εἶσαι σὺ ἀπὸ μένα!

— Εἶπαμε ὅτι αὐτὰ πρέπει να τάφήσουμε, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν. Ἐμαστέ φίλοι κι' ἀδελφοί, τελείωσε! Κι' ἐπειδὴ τώρα κρατῶ τὸ χέρι σου, δὲν θὰ τὸ ἀφήσω, ἀν δὲν συνακνέσης, ἀδελφέ μου, να γυρίσης κάτω στὴ σπηλιά.

— Ναί, Μπριάν! φώναζε ὁ Δόνιφαν. Θὰ γυρίσω, θὰ γυρίσομε. Και σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι στο ἔξής ἐγὼ θὰ εἶμαι ὁ πρώτος που θὰ σε ἀκούω!.. Αὔριο, πρωτῶ, ξεκινούμε!

— Ὅχι, τώρα ἀμέσως! εἶπε ὁ Μπριάν. Ἡ νύχια μάς προστατεύει. Θὰ γυρίσομε χωρὶς φόβο να μάς ἴδουν.

— Μὰ πῶς; ρώτησε ὁ Κρός.

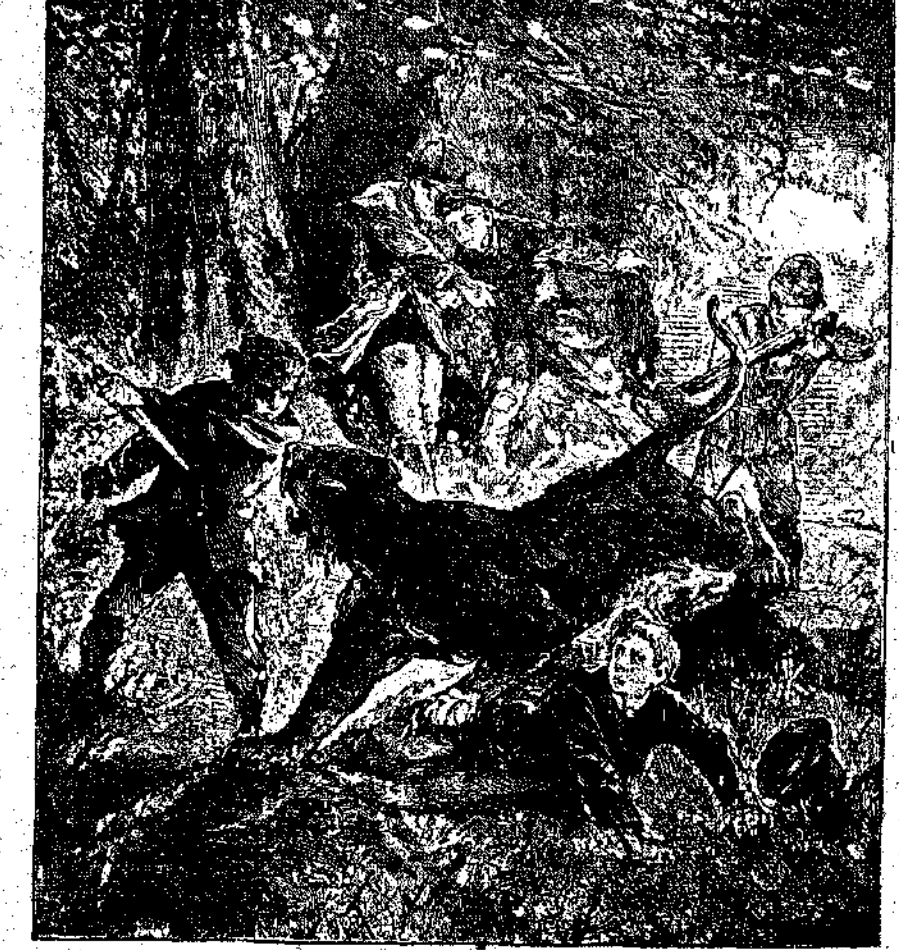
— Με τὴ βάρκα που μάς περιμένει ἐδῶ κοντὰ. Μέσα είναι και ὁ Μόκος...

Καθὼς ἐτοιμαζόμαστε να μπούμε στο ποτάμι, εἶδε ἀπὸ μακριὰ τὴ φωτιά σας.

— Κι' ἦρθες ἰσα-ἰσα στὴν ὦρα για να με σώσης; συμπλήρωσε ὁ Δόνιφαν.

— Και να σε πάρω μαζί μου στὴ σπηλιά! πρόσθεσε ὁ Μπριάν.

Ὅλοι στὸν κέλητα, που μόλις τὸς χωροῦσε, και πλέοντας με προσοχὴ μεγάλη, ἔφθασαν στὴ σπηλιά τὰ ξημερώματα. Ὅ, με τί χαρὰ, με τί ἀγαλλίαση, ὁποδέχθηκαν ἐκεῖ τὸς μετανοημένους φυγάδες κι' ἀκούσαν τὸ περιστάτικὸ που προκάλεσε τὴ συμπιλίωση και τὴν ἀγάπη! Δὲν εἶχαν πάψει βέβαια να κινδυνεύουν. Ἀλλὰ τώρα τουλάχιστο ἦταν ἐνωμένοι, ἀγαπημένοι, σύμφωνοι ὄλοι. Θὰ μπορούσαν ν' ἀμυνθῶν, ν' ἀποκρούσουν κάθε ἐπίθεση.

«Ὁ Μπριάν ὄρμησε κατὰ τοῦ θηρίου...» (Σελ. 416, στ. γ')

Αὐτὰ γιατί ὁ Δόνιφαν και Συντροφία ἦταν κατασκηνοῦμενοι σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος κι' ὄχι στὴν ἐκβολὴ τοῦ ποταμοῦ; Φεύγοντας ἀπὸ τὸν τόπο, ὅπου εἶχε ναυαγήσει ἡ βάρκα τοῦ Σέβεργ, ξαναγύρισαν στο βράχο-τους τὸ βράδυ της 16 Ὀκτωβρίου. Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὴ συμφωνία τους ἀνέβηκαν τὴν ἀριστερὴ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ ὡς τὴ λίμνη. Εἶχε βραδυάσει πια κι' ἐκεῖ κατασκήνωσαν ὡς να ξημερώσῃ, για να γυρίσουν στὴ σπηλιά και να πάρουν τὰ πράγματα που τὸς ἀναλογοῦσαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΤ'

Ποῖα ἡ κατάστασις των ἀποίκων. — Προφυλακτικὰ μέτρα. — Μία πρότασις της Καίτης. — Ἐνα σχέδιο τοῦ Μπριάν.

Ἔτσι λοιπὸν ἡ ἀπουσία ξαναβρέθηκε ἀρτία και μάλιστα ἀξέγητη κατὰ ἑνα μέλος, — τὴν κυρὰ-Καίτη, που δόξαζε τὸ Θεὸ για τὸ θάνατο του. Γιατί τί θὰ γινόταν, ἢ δύστυχῃ, ἀν κατὰ τύχη δὲν ἀκούγε τὴν ὀμιλία ἐκείνη και δὲν ἐφεύγε ἀπὸ τὸν τόπο τοῦ ναυαγίου; Οἱ κακοῦργοι θὰ τὴ σκότωναν. Και πάλι τί θὰ γινόταν, που θὰ κρυβόταν, πῶς θὰ ζούσε, ἢ δυστυχισμένη, ὀλομόναχη; (Ἀκολουθεῖ) Μεταφρ. Π. Ι. Φ. και Γρ. Ξ.

